PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Sportul

ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

ANUL XXXVIII – Nr. 10 262 | 4 PAGINI – 50 BANI | Luni 6 decembrie 1982

După un meci de un rar dramatism

ECHIPA DE FOTBAL A ROMÂNIEI A TERMINAT LA EGALITATE CU CAMPIONII MONDIALI

● În zece oameni din minutul 55, jucătorii noștri au luptat extraordinar pentru menținerea unui rezultat care înseamnă primul punct cîștigat vreodată de tricolori în fața unei campioane mondiale „en titre"

● Primul meci egal reușit de reprezentativa noastră în Italia

FLORENȚA, 5 (prin telefon). **„Fantastic! S-a terminat meciul și nu-mi vine să cred ceea ce am văzut! Această echipă a României a luptat peste închipuirile mele, a luptat cum nu mi-am putut imagina că poate vreodată să lupte vreo echipă. Erau doar 10 oameni, dar se băteau de parcă aveau 20 de inimi!"**

...Am reprodus în rîndurile de mai sus monologul unui spectator mai vîrstnic, la sfîrșitul partidei Italia — România. Un spectator care vorbea în „stil italienesc" — cu gesturi largi, teatrale, care-i însoțeau foarte expresiv fiecare cuvînt — în fața unor tifossi care dădeau din cap aprobativ și mimica lor, pe deplin grăitoare, spunea totul. Da, avea mare dreptate bătrînul florentin. **Au luptat fantastic băieții noștri!**

Firește, un meci văzut pe micul ecran nu mai trebuie repovestit. Cu toate acestea, „cotitura" acestei partide din minutul 55, cînd arbitrul francez G. Konrath a dat o decizie excesiv de severă față de faultul lui Țicleanu, eliminîndu-l pe mijlocașul nostru din teren, ne obligă să reprivim „piesa" jucată pe Stadio Comunale măcar în momentele-cheie.

A fost o primă repriză echilibrată, în care „mijlocul" (Țicleanu — Bölöni — Klein — Balaci) a rezistat „centrocampiștilor" italieni (Conti — Tardelli — Antognoni — Marini), iar „perechile tactice" au răspuns proiectelor antrenorilor, Țicleanu anihilîndu-l pe Antognoni, Iorgulescu pe Rossi, Oriali pe Balaci, Gentile pe Gabor etc. Este adevărat că Rossi, în min. 30 (șut pe lîngă poartă) și Oriali, în min. 35 (lovitură de cap oprită de Lung), au avut două ocazii favorabile, dar fizionomia primei părți a jocului a fost evident echilibrată, chiar dacă Rossi s-a zbătut în min. ... 46 al primei reprize pentru obținerea unui penalty pe care nu știm care arbitru l-ar fi acordat (Mare jucător dar și mare... artist, Paolo Rossi a rămas și pe timpul pauzei vreo cinci minute culcat pe iarbă, lăsîndu-se fotografiat de zeci de fotoreporteri, răspunzînd — din poziția culcat!?! — reporterilor de la radio și televiziune ca într-un film cu Mastroiani, scenă însă foarte ieftină la fotbal, dar colorată și care a fost jucată evident în scopuri publicitare de golgeterul turneului final al C.M. din Spania.)

Așteptam repriza a doua cu un interes legitim, sporit de jocul și scorul primei reprize. Este de presupus că fotbaliștii noștri ar fi jucat și cartea contraatacului în partea a doua a meciului, după ce în primele 45 de minute reușiseră să „liniștească" jocul, stăvilind destul de bine ofensiva italienilor, ca urmare în primul rînd a anihilării în mare măsură a creierului de joc Antognoni, excelent marcat de Țicleanu. Iată însă că eliminarea lui Țicleanu, „îngerul păzitor" al lui Antognoni, l-a eliberat pe idolul florentinilor de un corset de care nu putuse scăpa singur. Și deși a fost, în continuare, marcat pe rînd de cîte un apărător român aflat în zona lui, iar în ultima parte a meciului Andone l-a urmat pas cu pas, randamentul crescut al lui Antognoni s-a văzut în ofensiva susținută a gazdelor pînă la fluierul final.

Judecînd la rece tabloul de joc al ultimelor 35 de minute, trebuie să recunoaștem că el opunea două forțe vădit inegale. De o parte, echipa Italiei, care ne-a învins pînă acum de 6 ori și cu care reprezentativa României a făcut un singur meci egal în toată istoria partidelor Italia — România. Campionii lumii în 11 oameni atacînd extraordinar, cu o furie de nestăvilit... De cealaltă parte, **o echipă suportînd șocul psihologic al eliminării unui jucător-cheie... 10 oameni alcătuind un zid viu... 10 oameni luptînd pînă la capătul forțelor pentru a rezista... 10 oameni luptînd cu disperare pentru a nu pierde un meci care părea pierdut din minutul 55!!!...**

Am văzut cu toții că, în unele momente, ofensiva „azzurrilor" era un adevărat asediu, dar gîndiți-vă puțin care echipă din lume nu ar fi fost asediată de echipa campionilor mondiali la scorul de 0—0, pe propriul teren? Oricare. Și orice echipă adversă aflată în situația formației noastre ar fi luptat pentru același scop: SĂ NU PIARDĂ! Nu știm însă cîte echipe aflate în aceeași situație ar fi reușit ceea ce au reușit băieții noștri. Să păstreze scorul alb. După meci, antrenorul Enzo Bearzot spunea ziariștilor că — în țara „lacătului fotbalistic" — nu a mai văzut o asemenea apărare-lacăt ca aceea a românilor... Era mai mult un reproș, dar noi îl luăm ca pe un compliment. Pentru că **„lacătul" fotbaliștilor noștri a fost singura soluție. Singura soluție care putea oferi — cum a și oferit în cele din urmă — un rezultat pozitiv.** Prea multe meciuri oficiale și prea multe calificări au fost pierdute de echipa României jucînd frumos și greșind dramatic...

Fără îndoială că Tardelli putea înscrie în min. 65, cînd șutul său de la 12 m a fost parat extraordinar de Lung, cum nu încape nici o îndoială că și Conti a avut în min. 38 „golul în picior" la numai 6 m de poarta noastră... Este adevărat, fotbaliștii români au avut și șansă în finalul partidei, dar ESENȚIALUL NI SE PARE FAPTUL CĂ EI AU LUPTAT CU O EXTRAORDINARĂ ENERGIE, PÎNĂ LA CAPĂTUL FORȚELOR, CU O ADEVĂRATĂ DĂRUIRE PATRIOTICĂ PENTRU CULORILE ȚĂRII NOASTRE, PENTRU UN FOARTE ONORANT REZULTAT EGAL CU CAMPIONII LUMII, ÎN ȚARA CAMPIONILOR LUMII!

Grăitoare privind concluziile care se pot extrage după această partidă sînt opiniile a doi prestigioși oameni de fotbal, care ne-au declarat următoarele la sfîrșitul meciului: Artemio Franchi (președintele U.E.F.A.): **„Pînă la urmă, acest rezultat cu care s-a încheiat partida este, poate, just. Echipa României s-a apărat extraordinar!"**. Frantișek Havranek (antrenorul echipei Cehoslovaciei): **„Echipa României a jucat așa cum trebuie acest meci — și după eliminarea lui Țicleanu — și a meritat rezultatul egal".**

Marius POPESCU

CLASAMENTUL GRUPEI A V-A

1.	ROMÂNIA	3	2	1	0	5-1	5
2.	Suedia	3	1	1	1	3-4	3
3—4.	Cehoslovacia	2	0	2	0	4-4	2
	Italia	2	0	2	0	2-2	2
5.	Cipru	2	0	0	2	1-4	0

Următorul meci din grupă, la 12 februarie, Cipru — Italia, iar următoarea partidă a echipei noastre, la 16 aprilie, pe teren propriu cu Italia.

Neputînd reveni în țară duminică din cauza condițiilor nefavorabile de zbor (aeroportul Milano a fost închis datorită ceții) fotbaliștii români se vor întoarce astăzi la București, cu avionul TAROM de la Roma.

ITALIA 0
ROMÂNIA 0

Stadio Comunale: teren bun; timp frumos; spectatori: 55.478. Șuturi: 16–2 (pe poartă: 5–2). Cornere: 8–1.

ITALIA: Zoff — Gentile, Collovati, F. BARESI, ORIALI — Tardelli, ANTOGNONI, Marini, CONTI — Rossi (min. 46 CAUSIO), Graziani (min. 19 Altobelli).

ROMÂNIA: LUNG — REDNIC, IORGULESCU, ȘTEFĂNESCU, UNGUREANU — ȚICLEANU, BÖLÖNI, KLEIN, BALACI — GABOR (min. 58 ANDONE), CĂMĂTARU (min. 86 AUGUSTIN).

A arbitrat bine, cu excepția deciziei din min. 55, **Georges Konrath** (Franța).

Cartonașe galbene: IORGULESCU, GENTILE, BÖLÖNI, BALACI.

Cartonașe roșii: ȚICLEANU.

LUNG

IORGULESCU

ȘTEFĂNESCU

UNGUREANU

BÖLÖNI

KLEIN

Enzo Bearzot, sportiv, corect:

„COMPLIMENTI LUCESCU!"

48 de ore la Florența, înainte și după un rezultat românesc de excepție și o „furie italiană" de înțeles sentimental, dar nejustificată

FLORENȚA, 5 (prin telefon). La cîteva minute după ce bătăile inimilor noastre intrau în ritm normal, filmul celor petrecute înainte și în timpul meciului începea să se deruleze calm, în timp ce noi imagini se acumulau într-o cronică ulterioară rezultatului întrecerii de fotbal dintre echipele Italiei și României, care a decepționat țara campionilor mondiali '82 și a dat fotbalului nostru o nouă dimensiune europeană.

Ultimele minute ale jocului se scurgeau apăsător. Italienii încă mai credeau în victorie, pînă cînd Conti, speriat de umbra lui Lung, a șutat pe lîngă poartă și în întregul stadion s-a așternut o tăcere adîncă, atît de contrastantă cu zgomotul asurzitor de la început cînd am crezut că „Stadio Comunale" ne înghite cu echipă cu tot în fumul dens al petardelor. Luciana, fetița lui Graziani, devenită mascota „Squadrei azzurra", se fotografia la centrul terenului, mii de stenguri tricolore italiene se agitau, zeci de mii de voci implorau victoria campionilor mondiali. Pentru ca, după 0—0, să fie o liniște mormîntală. Jucătorii ieșeau din teren epuizați, ca și cum ar fi tras la galere, spectatorii erau dezolați de neputința campionilor mondiali de a-și reveni după succesul din Spania. Zeci și zeci de ziariști sportivi se afundau în culoarele subterane ale tribunelor, spre vestiare, și așteptau semnalul de a se întîlni cu antrenorii. Lucescu este asaltat, mitraliat pur și simplu de reporteri cu întrebări. Bearzot ține o conferință de presă. Frederico Sordillo, președintele federației de fotbal a Italiei, este nervos și agitat, Artemio Franchi, președintele U.E.F.A., este evident deziluzionat, dar calm și demn, la înălțimea funcției de conducător al forului european de fotbal. Zarva se potolește peste cîtva timp și iată că, spre autobuze, drumul celor doi antrenori se încrucișează. **Enzo Bearzot** îi întinde mîna lui **Lucescu** și îi spune simplu și sincer: **„Complimenti!"** (Felicitări!). Lucescu îi mulțumește și iată-i că se despart pînă în aprilie 1983, la meciul retur de la București. Desigur, Bearzot nu știa că acest 0—0, acest punct oficial cîștigat de echipa României în deplasare, de la o campioană mondială „en titre" și încă de cîteva luni și nu de trei-patru ani, este cea mai bună performanță a **fotbalului românesc** peste hotare în ultimele decenii. La ora ultimului egal obținut la Londra, Anglia nu mai era de mult deținătoarea titlului mondial.

Ca de obicei, la poarta stadionului mulțimea așteaptă plecarea jucătorilor. M-a surprins plăcut faptul că, deși echipa Italiei n-a cîștigat încă nici un joc după finala din acest an, de la Madrid, campionii mondiali au fost aplaudați. Jucătorii noștri au remarcat acest gest, noi sperăm, însă, să-i aplaudăm victorioși în meciurile de acasă din campionatul european pentru cîștigarea tuturor punctelor.

Firesc, „eroii lui Lucescu", cum aveau să fie numiți jucătorii români de un ziarist italian, se decontractau. Își reveneau din încleștarea celor 90 de minute infernale, pe care le și uitaseră, parcă, cu gîndul la meciul de miercuri, de la Craiova, cu Bordeaux, și la primăvara viitoare, la returul cu echipa Italiei. O masă binevenită, cu o surpriză foarte plăcută, felicitări telefonice din țară, și un cadou trimis de Ilie Năstase aflat în Italia, o sticlă de șampanie pentru „punctul de aur de la Florența".

Seara, televiziunea italiană a început comentariile, reluările de faze, cu o doză evidentă de enervare, cu reproșuri aduse arbitrului, îndeosebi pentru neacordarea unui penalty în favoarea lui Rossi. Devenise foarte interesantă voința ca proaspeții campioni mondiali să cîștige două puncte din penalty în fața echipei României. A doua zi de dimineață, presa italiană tuna și fulgera împotriva arbitrului francez Konrath și reproșa echipei României că a făcut un joc strict de apărare, un „catenaccio" excesiv, ca și cum n-am fi învățat și noi și alții acest catenaccio de la italieni. Exprimînd un punct de vedere extrem de subiectiv, cronicile s-au întrecut în a-i incrimina pe arbitru și pe apărătorii noștri. Dar antrenorul echipei Italiei, **Enzo Bearzot**, care ne reamintește de calmul și chiar răceala lui Angelo Niculescu, declara în „Gazzetta dello sport" de duminică: **„Noi am fost cei care am predat lumii tactica apărării cu orice preț. Catenaccio făcut de români a fost justificat, pentru că voiau un rezultat egal pe care l-au obținut".** Firește, Bearzot pledează în favoarea acordării penaltyului în faza în care Rossi a căzut, dar iată ce declară arbitrul **Konrath** ziarului „La Nazione" din Florența: **„În faza respectivă nu am văzut nici o greșeală care ar fi putut să mă determine să hotărăsc sancțiunea maximă — penaltyul".** În schimb, acesta justifică eliminarea lui Țicleanu pentru **„piciorul înfipt în stomacul lui Conti"**, în timp ce un ziar italian consideră că arbitrul l-a eliminat nemeritat pe Țicleanu din joc.

Este clar, însă, că presa italiană caută mulți „acari Păuni" pentru supărarea produsă de punctul pierdut, ceea ce rezultă îndeosebi dintr-un titlu de-o șchioapă, pe o pagină întreagă, a aceleeași „Gazzetta dello sport"; **„Avem Mundialul și pierdem Europa?"** Iată cauza cauzelor iritării, deformării și, din păcate, și a tonului de multe ori nepoliticos față de cei care, așa cum se spune în fotbal, obțin un punct în deplasare care echivalează cu o victorie.

Adăugăm, însă, faptul că presa italiană, îndeosebi „Tuttosport" din Torino, publică declarațiile integrale ale jucătorilor noștri, care resping afirmațiile ziariștilor peninsulari, ca de pildă:

Iorgulescu: **„Rossi a făcut pe victima, n-a fost nici un fel de 11 m!"**;

Țicleanu: **„Eliminarea mea este injustă!"**;

Balaci: **„Mă așteptam să văd o echipă a Italiei mult mai puternică"**;

Lung: **„Echipa României a făcut dovada unui excepțional spirit de luptă!"**

Dealtfel, ziarul „Corrierro dello sport-Stadio" acordă note la 12 jucători din fiecare echipă și din adiționare rezultă: **România 70,5, Italia 69.** Deci, cei care se întrec în a scuza echipa lor și a vedea mai întîi paiul din ochii altora strecoară, probabil fără să vrea Adevărul meciului, de fapt, singurul valabil: la 4 **decembrie, la Florența, echipa României a știut să ia o importantă opțiune în lupta pentru calificarea în turneul final al campionatului european din 1984 de la Paris.** Acesta este esențialul!...

Aurel C. NEAGU